

## ДО ТЕНЕКЕДЖИЯТА СТОЙМИР П.: ЗА ЛИТИЙНИТЕ ШЕСТВИЯ

Литийни шествия има и в храмовете. Но ти питаш за литийните шествия по улиците и по полето. Какво е тяхното значение? Всенародните молитви, които се отправят под открито небе, в светилището на Вселената, което е създал сам Творецът със Своята сила и изкуство, имат голямо значение. Своеобразни литийни шествия извършили и древните израилтяни при обсадата на Иерихон. Те били предприети от Иисус Навин по Божие указание. Начело на народа носели Ковчега на Завета, а пред него вървели свещеници, тръбейки с рогове. Седем дни народът обикалял така Иерихон в тържествено молитвено мълчание. На седмия ден иерихонските стени рухнали и градът бил превзет (Иис. Нав. 6). Вместо Ковчег на Завета ние, християните, носим кръстове, икони и хоругви, а вместо рогове звучат камбани и духовни песни. Нашият народ обикновено нарича литиите „кръстни шествия“ и освен църковните песни пее и свои:

Кръстове носим, Бога молим:

Господи, помилуй!

Господи, помилуй!

От всички знамения, които носим, Кръстът е на първо място. Защото още от Христовата Голгота на него е дадена сила и мощ да прогонва нечистите сили; да изцерява, оживотворява и освещава - и хората, и домашните животни, и жилищата, и работилниците, и нивите. Божият народ знае това и затова нарича тези шествия „кръстни“.

На теб, кой знае откъде, ти е дошъл недобрият помисъл, че при литийните шествия „светините се оскверняват и се излагат на присмех“. Не само че светините не се оскверняват, а именно чрез тях се освещава онова, което е осквернено от човешкия грях. Литийното шествие е духовен военен поход срещу злите сили, а народът, участващ в тях - Божие войнство. Ако пък някой се присмива на литийните шествия, какво от това? Човекът, лишил се от Божия Дух, се присмива и на храма, и на онези, които са в него, и на вярата и молитвата изобщо. Но нима това може да изплаши носещите кръстовете, които воюват срещу много по-страшните от тези жалки присмехулници зли сили? И накрая - онези, които се присмиват на светините, се смеят на собственото си щастие. Потвържденията за това са много.

Веднъж в едно наше село през нивите преминавало литийно шествие. Един човек, който бил за известно време в Америка на печалба, стоял пред къщата си и се подигравал на участниците. Наскоро след това над селото се излял силен дъжд. Той не нанесъл щети на селото, но на неговата нива довял толкова пясък, че не се виждала нито пшеницата, нито земята.

Всенародните молитви никога не остават без добри плодове, особено ако са придружени с покаяние и преданост на Божията воля. Народът се е убедил в ползата от литийните шествия и затова така ги обича. Ако те не бяха донесли безброй пъти дъжд по време на суша, ако не бяха притъпили косата на смъртта по време на епидемии и не бяха върнали мира по време на размирици, то нима народът щеше да ги обича толкова и да носи така ревностно кръстове по села и градове?

Турците нямат литийни шествия. Но веднъж по време на турското робство в един македонски град се случило нещо, за което все още разказват живи свидетели. Било страшна суша. Турците помолили християните да извършат литийно шествие. И владиката заедно със свещениците и народа тръгнали с кръстовете към изворите извън града. В една колона вървели християните, а отделно от тях, в друга - мюсюлманите. Молитвите още не били дочетени докрай, когато небето се смрачило и рухнал такъв проливен дъжд, че участниците в литията тичешком се разбягали по домовете си.

Мир на теб и благословение от Бога!